

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Παράμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀφηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κανονισμοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
 Ἐσωτερικὸν ... δρ. 16.—
 Ἐξωτερικὸν ... δρ. 20.—
 Ἔτησίαν ... δρ. 8,50
 Ἐξαμήνιον ... δρ. 5,50
 Τρίμηνον ... δρ. 4,50
 Ἐκδομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 1 Αὐγούστου 1920

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45

Θέλλα παραγομένην ἑνὴν, ἡλίκου λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφραίμου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Ἔτος 42ον.— Ἀριθ. 35

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Ἀπὸ τῆς 25 τοῦ μηνός, οἱ βροχὲς ἔκαυαν. Καὶ ἦσαν βροχὲς ραγδαῖες, δυνατὸ ἄνεμο καὶ μὲ τρικυμία. Καθεὶ ὥρῃ ἦταν τότε ἀπαγορευμένη. Δὲν εἶχαν παρὰ στήν αὐλή, γιὰ νὰ περιπατοῦνται τὰ κατωκίδια, ποὺ δὲν ἀπαίταν καὶ λίγες φροντίδες. Ἐπειτα ἦσαν δουλειεὶς τοῦ σπιτιοῦ, ἡ κατασκευὴ κωνερβῶν (*) ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν. Καὶ κάποτε, ὅταν ξάνοιγε ὁ οὐρανός, εἶχαν καὶ ψάρευαν, πότε στὸ στόμιον τοῦ ἱερὸς ποταμοῦ τῶν Τσακαλιῶν, πότε στοὺς παραθαλάσσιους βράχους τοῦ Φελσενχάιμ.

Τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Ἰουνίου, ὁ καιρὸς χειροτέρευσε ἀκόμη. Ἡ γῆ σχεδὸν δὲν ἔπαυε ἢ βροχεῖς, ἢ καὶ σιγανή, πότε κατακλυζομένη. Οὔτε στήν αὐλή δὲν μποροῦσαν τότε νὰ βγαίνουν χωρὶς ὀμπρέλα. Τὸ περιβάλλον, οἱ ἀγροὶ, οἱ πεδῖνες, ὑπέφεραν δεινὰ ἀπὸ τὴν ἀτελείωτον αὐτῶν νεροποντῆς. Ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ βράχου, ποὺ ἀπὸ τὸ πλάγιον τοῦ ἦσαν σκαμμένον τὸ Φελσενχάιμ, ἔπεφταν ἕνα ἑκατομμύριον νεροσυρμές, μὲ κρότον, σὰν τοὶ μικροὶ καταρράκτες.

Ἀν καὶ κανεὶς δὲν ἐβγαίνει ἔξω, ὅμως ἦσαν μεγάλη ἀνάγκη, νὰ εἶχαν περνοῦσαν χωρὶς στενοχώρια. Ἀνάμεσα σὲ τὴν δὴν οἰκονομίαν, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ γεννιέται φιλονεικία. Περιττὸ νὰ εἶχαν γιὰ τὴν εἰλικρινῆ φιλίαν τοῦ Νικόλαου καὶ τοῦ Ζερμάττ μὲ τὸν Νικόλαον, καθὼς καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ Νικόλαου, τόσο σύμφωνες καὶ ἀγαπώμενες. Ὁ Τζάκ, πάντα φαινόταν, πάντα ζωηρὸς καὶ εὐχαριστημένος, ἕνα μόνον παράπονον εἶχε: ὅτι δὲν μποροῦσε τώρα νὰ ἀπολαύσῃ τὰ κυνηγετικά του ἐνδιαφέροντα.

*Ὁ κ. Ζερμάττ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τοῦ χαλκοῦ...

καιρὸ, δὲν τοὺς ἐδίαζε τίποτα. Ἐπειτα ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ καὶ ὁ Ζιφίλις, ποὺ θὰ ἔφερνε τὸν Φρίτς καὶ τὴν Τζέννυ παντρεμένους. Μόνον ὁ Τζάκ ἔκανε κάπου-κάπου κανένα ὑπαινιγμό. Ἀκαχο ὅμως, γιὰ τὴν ἰδέαν ποὺ εἶχε αὐτὸς νὰ μὴ παντρευτῇ ποτέ, δὲν ἐζήλευε καθόλου τὸν Ἑρνέστο, ποὺ εὐτύχησε νὰ παντρηθῇ ἕνα τόσο καλὸ κορίτσι σὰν τὴν Ἀννα Οὐόλστον.

Στὰ γεύματα, στὶς βεγγέρες, πάντα οἱ ἀπόντες ἀποτελοῦσαν τὸ θέμα τῆς συνομιλίας. Δὲν ξεχνοῦσαν οὔτε τὸν συνταγματάρχην Μόντροζ, οὔτε τὸν Τζέιμς, οὔτε τὴν Σουζάνα Οὐόλστον, οὔτε τὴν Ντόλλ, οὔτε τὸ Φραγκίσκο, κανέν' ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θάκταναν τὴν Νέα-Ἐλβετία δευτέρην πατρίδα τοὺς.

Ἐνα βράδυ, ὁ κ. Ζερμάττ ἔλαβε τὸν ἀκόλουθον ὑπολογισμόν:

— Σήμερα ἔχουμε 15 Ἰουνίου.

Ὁ Ζιφίλις ἔφυγε στὶς 20 τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου, ἀρα λείπει ὅτι μῆνες σωστοῦς... Θὰ ἐτοιμάζεται λοιπὸν τώρα νὰ φέρῃ τὴν εὐρωπαϊκὴν θάλασσαν, γιὰ νὰ μῇ στὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν.

— Τί λὲς ἐτό, Ἑρνέστε; ῥώτησε ἡ κυρία Ζερμάττ.

— Λέω ὅτι, λογαριάζοντας καὶ τὸν καιρὸ ποὺ ἔμεινε στὸ Ἀκρωτήριον, ἡ κορβέττα θὰ μπόρῃ νὰ φθάσῃ στήν Ἀγγλίαν σὲ διάστημα τριῶν, τὸ πολὺ μηνῶν. Ἄλλο τόσο θὰ χρειάζοταν γιὰ νὰ γυρίσῃ. Ἀλλ' ἂν εἶχαμε συμφωνήσει νὰ λείψῃ ἕνα χρόνον ὁλόκληρον, θὰ θέλητε νὰ μείνῃ ἔξω μῆνες τοὐλάχιστον στήν Εὐρώπην. Καὶ συμπεραίνω, πὼς ἐκεῖ θὰ βρίσκηται ἀκόμη.

— Ὡς πότε, τώρα θὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὰξίδι, εἶπε ἡ Ἀννα.

— Πολὺ πιθανόν! ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρνέστος.

— Ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ συντόμευσῃ τὴν διαμονήν της στήν Ἀγγλίαν, παρατήρησε ἡ κ. Οὐόλστον.

— Κι' αυτό πιθανόν! ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρνέστος. Ἄν καὶ ἐξή μῆνες δὲν ἦταν μεγάλη προθεσμία γιὰ ὅσα εἶχε νὰ κάμῃ ἐκεῖ. Ἐξέρετε, οἱ λόρδοι τοῦ Ναυαρχείου μας δὲν διεκπεραιώνουν γρήγορα τίς ὑποθέσεις...

— Ἀς εἶναι, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ, ὅταν πρόκειται περὶ κατοχῆς...

— Ἡ ὑπόθεση τελειώνει ἀψε-σύνεσε! συμπλήρωσε ὁ Τζάκ. Τὸ ξέρετε ὅτι κά-νουμε ἕνα ὠραῖο δῶρο στὴν πατρίδα σας, κύριε Οὐόλστον;

— Συμφωνῶ, ἀγαπητέ μου Τζάκ.

— Καὶ ὅμως ἦταν μιὰ καλὴ εὐκαιρία, γιὰ νὰρχισή κι' ἡ ἀγαπητὴ μας Ἐλβετία νὰ κἀνῃ ἀποικίες... Ἐνα νησί πού ἔχει ὅλα τὰ φυτικά καὶ τὰ ζωικά πλούτη τῆς θερμῆς ζώνης... Ἐνα νησί τόσο καλὰ τοποθετημένο στὴ μέση τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ γιὰ τὸ ἔμποριο μὲ τὴν ἀπώτατη Ἀσία καὶ μὲ τὸν Εἰρη-νικό...

— Πάλι πῆρε δρόμο ὁ Τζάκ, σὰ νὰ-ταν καθάλλα στὸν Μπροῦμμερ ἢ στὸν Λάιχτφους! ἐφώνησε ὁ κ. Οὐόλστον.

— Τί βγαίνει λοιπὸν ἀπὸ τοὺς λογα-ριασμοὺς πὺ κάναμε γιὰ τὸν Εἰρῆ; ρώτησε ἡ Ἄννα τὸν Ἑρνέστο.

— Ὅτι τίς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἰου-λίου, τὸ βραδύτερο, ἀποκρίθηκε ὁ νέος, θὰ κάμῃ πανιὰ γιὰ νὰ γυρίσῃ ἐδῶ μὲ τοὺς ἀγαπημένους μας καὶ μὲ ὅσους ἄλ-λους ἀποίκους θάποφασίσουν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν. Θὰ πάῃ πρῶτα στὸ Ἀκρω-τήρι, ὅπου θὰ μείνῃ ἰσως ὥς τὰ μέσα Αὐγούστου. Ὡστε δὲν λογαριάζω νὰ τὸν ἰδῶ νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας παρὰ κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου.

— Ἀκόμα τέσσερις ἀτέλειωτοι μῆ-νες! φηβόρισε ἡ κυρία Ζερμάττ. . . Τί μαρτύριο νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι ταξιδεύουν στὸν ὠκεανὸ ἐκεῖνοι πού ἀ-γαπᾷ!... Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φυλάξῃ!

Ἄν οἱ γυναῖκες δὲν ἔχαναν οὔτε ὥρα, ἀπασχολημένες μὲ τίς ἐργασίες τοῦ σπιτιοῦ, δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσῃ κα-νεὶς πὺς οἱ ἄνδρες ἔμεναν ἄργοι. Συ-χνότατα ἀντηχοῦσαν οἱ κρότοι τοῦ σιδη-ρουργείου καὶ τοῦ τὸρνου. Ἰκανώτατος μηχανικός ὁ κ. Οὐόλστον, ὠδηγοῦσε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ κατασκευάζουν μαζί του διάφορα χρήσιμα πράγματα, προσωρι-σμένα νὰ συμπληρώσουν τὸ ὑλικὸ τοῦ Φελσενχάιμ.

Ἵστερ ἀποφασίσθηκε καὶ τὸ κτίσιμο τῆς ἐκκλησίας. Τὸ ζήτημα τῆς τοπο-θεσίας ἔδωκε ἀφορμὴ εἰς πολλὰ συζητή-σεις. Ἄλλοι τὴν ἤθελαν στὴν παραλία, στὰ μέσα τοῦ δρόμου ἀπὸ τὸ Φελσενχάιμ ὡς τὸ Φαλκενχόρστ, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ πηγαίνουν μὲ τὴν ἰδία εὐκολία κι' ἀπὸ τίς δύο κατοικίες. Ἄλλοι προτιμοῦσαν μιὰ θέση πὺς προφυλαγμένη ἀπὸ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα κι' ἐπέμεναν νὰ

κτισθῇ κοντὰ στὸ ρέμμα τῶν Τσακα-λιῶν πέρ' ἀπὸ τὸν καταρράκτη. Ἀλλὰ ἡ κυρία Ζερμάττ κι' ἡ κυρία Οὐόλστον ἔκριναν, μὲ τὸ δίκην τους, πὺς ἐκεῖ θάταν πολὺ μακριὰ. Καὶ στὸ τέλος ἀπο-φάσισαν νὰ τὴν κάμουν δίπλα στὸ λα-χανόκηπο, 'ς ἕνα μέρος πὺς τὸ προφύ-λαγαν ἀρκετὰ οἱ ψηλοὶ βράχοι.

Ὁ κ. Οὐόλστον ἐπρότεινε τότε νὰ μεταχειρισθοῦν ὑλικά πὺς στερεὰ καὶ πὺς διαρκῆ ἀπὸ ξύλο καὶ μπαμπού. Γιατί ἄσφρα νὰ μὴ κτίσουν τὴν ἐκκλη-σίαν μὲ πέτρες ἢ μὲ χαλίκια τῆς ἀκρο-γιαλίας, ὅπως τὸ κάνουν στὰ παραθα-λάσσια χωριά; Ὅσο γι' ἀσθέστη, εὐ-κολὰ θὰ μπορούσαν νὰ κατασκευάσουν ἀπὸ τὰ κογχύλια, ἀφοῦ τὰ ἔψηναν-πρῶ-τα στὸ ροῦβρο, γιὰ νὰ φύγῃ τὸ ἀνθρακι-κὸν ὀξύ.

Αὐτῇ λοιπὸν τὴν ἐργασία ἔκαναν ὁ-ταν τὸ συγχωροῦσε ὁ καιρὸς, καὶ λογά-ριαζαν πὺς θὰ τοὺς ἔφθαναν τρεῖς μῆ-νες γιὰ νὰ τὴν τελειώσουν.

Τὸν Ἰούλιο, πὺς εἶναι ἡ καρδιά τοῦ χειμῶνα σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, δὲν μπο-ροῦσαν σχεδὸν καθόλου νὰ βγαίνουν ἐξω. Τὰ στοιχεῖα ἐπάλατιαν μὲ μανία ἀφάν-ταστη. Θεόρατα σηκώνονταν τὰ κύματα καὶ κτυποῦσαν τοὺς βράχους τῆς ἀκρο-γιαλίας. Πόσες φορές δὲν περνοῦσαν πάνω ἀπ' τὸ γρανιτίνιο τοῖχο καὶ δὲν ἔ-βρεχαν τὰ δένδρα πὺς ἦταν ἀπὸ πίσω! Ἦταν ὥρες πὺς ἀπὸ τὴ βροχή, τὴν τρι-κυμιά καὶ τὴν παλλίρροια, τὰ νερά τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν σπρωχόνταν ὡς τὸν καταρράκτη κι' ἀπειλοῦσαν νὰ ξεχειλίσουν ἐκεῖ καὶ νὰ καταστρέψουν ὅλες τίς φυτεῖες τοῦ Βάλντεγκ. Γι' αὐτὸ ὁ κ. Ζερμάττ ἀναγκάσθηκε νὰ κόψῃ προσωρινὰ τὸν ἀγωγὸ πὺς ἔκρινε τὸ ρέ-μμα μὲ τὴν λίμνη τῶν Κύκνων. Ἀνησυ-χίες ἐπίσης προέκυψαν κι' ἡ πινάσσα στὸ βάθος τοῦ ὀρμίσκου. Πολλὲς φορές πῆγαν νὰ ἰδοῦν ἂν οἱ ἄγκυρες βαστοῦ-σαν καλὰ ἢ νὰ διπλασιάσουν τὰ σχοι-νιά, γιὰ νὰ ποῦν οὐκ ἑκμιὰ σύγκρουση μὲ τοὺς βράχους.

Ὅπως ἔπρεπε, ἐδῶ δὲν ἔγεινε καμ-μιὰ σπουδαία ζημία. Ἀλλὰ σὲ τί κα-τάσταση θὰ βρισκόνταν τὰλλα κτήμα-τα, τὸ Βάλντεγκ προπάντων καὶ τὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ, πὺς ἐκτεθειμένα ἀπὸ τὸ Φελσενχάιμ, ἐπειδὴ ἦταν κοντὰ στὴν ἀκτὴ ἐκείνη, πὺς τὴ κτυποῦσε ἡ θεάλα μὲ τὴ μεγαλύτερη μανία; Γι' αὐτὸ ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστον, ὁ Ἑρνέ-στος κι' ὁ Τζάκ θέλησαν νὰ ἐπωφελη-θοῦν ἀπὸ ἕνα διάλειμμα τῆς μεγάλης κακοκαιρίας, γιὰ νὰ πᾶνε ὡς τὸ Ἀκρω-τήρι τῆς Ψεύτικης-Ἐλπίδας.

Οἱ φόβοι τους δὲν ἦταν μάταιοι. Τὰ δύο ἐκεῖνα κτήματα εἶχαν ὑποστῇ ζη-μίες σημαντικὲς καὶ χρειάζονταν πολλὴ ἐργασία γιὰ νὰ ὀρθωθοῦν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ο ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ἡ ζέστη ἀναγκάζει τὴ μαμά, μόλις βασιλεψὲ ὁ ἥλιος, νὰ βγῇ λίγο στὸ μπαλ-κόνι νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα τῆς. Τί δροσιὰ ὑστερὰ ἀπὸ τὴν ἀπελπιστικὴ ζέστη μιᾶς ὁλόκληρης καλοκαιριάτικης μέρας!

Κάποια συγκρατημένα ὅμως κλάμ-ματα πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα τῆς πόρ-τας, ἀναγκάζουν τὴ μαμά νὰ μῇ νὰ ἰδῇ. Ὁ καίμενος ὁ Τάκης! γιατί τὸν ἀφίνει ἡ μαμά μόνο; θέλει κι' αὐτὸς νὰ ἰδῇ τὸν κόσμο πὺς περνάει!

Τὸ μπαλκόνι βλέπει σ' ἕνα μεγάλο δρόμο μὲ ζωερὴ κίνησιν· αὐτοκίνητα, ἀ-μάξια, τραμ φεύγουν μὲ ἀπίστευτὴ γρη-γοράδα μπροστὰ στὰ ἐκπληκτὰ τοῦ Τά-κης μάτια. Μὰ σὲ λίγο ὁ Τάκης, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμάς, ἀρχίζει νὰ ταραῖ-ται! τὰ ποδαράκια του, σὰν νὰ τὰ γαρ-γαλοῦνε μυρμηγκία ἀπὸ κάτω, δὲν ἐν-νοοῦν νὰ μείνουν πέντε λεπτὰ ἤτιστα! θέλει νὰ καταβῇ κάτω, νὰ περπατήσῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴ μιὰν ἀκρὴ τοῦ μπαλκονιοῦ ὡς τὴν ἄλλη... Τεντώνει τὸ σῶμα πίσω καὶ ζητάει νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μαμάς κάτω.

Ἡ μαμά ὅμως φοβάται μὴ γλυστρή-σῃ στὸ μάρμαρο καὶ πέσῃ ἀνάσκελα ἢ χτυπήσῃ στὰ σίδερα: «Ὁχι, πουλάκι μου, κάτσε πάνω μου νὰ σοῦ πῶ ἕνα παραμυθάκι... Νά, γιὰ κοίτταξε αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο... τί μεγάλο ποῦ εἶναι, τί φωτερὰ μάτια ἔχει!... Νά, ἰδὲς, σιζμάτησε στὸ μεγάλο σπιτί μπροστὰ. Ἐκεῖ στὸ πλάι, στὴν ἄλλη πόρτα τῆ χαμηλῆ εἶναι τὸ σπιτάκι του· τὸ περι-μένει μέσα ἐκεῖ ἡ μαμά του ἡ καλὴ. Τώρα θὰ μῇ, θὰ κλείσῃ τὰ ματάκια του, θὰ φιλήσῃ τὴ μαμά του καὶ θὰ κοι-μηθῇ γλυκὰ-γλυκὰ. Δὲν θέλεις καὶ σύ, ἀγάπη μου, νὰ μ' ἀκούς, ὅπως καὶ τὸ αὐτοκίνητο τὴν καλὴ μαμά του;

Ὁ Τάκης δὲν ἀπαντᾷ στὴν τελευ-ταία ἐρώτησιν. Τὸν ἐνδιαφέρει τώρα νὰ ἰδῇ τὸ αὐτοκίνητο πὺς θὰ μῇ στὴν κα-μαρούλα του. Τὸ ἔχει τόσες φορές πα-ρακολουθήσῃ αὐτὸ τὸ θέαμα καὶ ποτὲ δὲν τὸ χορταίνει: Θάνοϊξεν ἱάπλατα ἡ πλατεῖα καὶ χαμηλὴ πόρτα· τὸ ἀμάξι θὰ προχωρήσῃ σιγὰ πίσω-πίσω, θάνεθῃ τὸ πεζοδρόμιο, θὰ χαθῇ μὲς τὴν πόρτα, καὶ μόνο τὰ μάτια του θὰ λάμπουν στὸν ἀ-πέναντι τοῖχο· ὡς κοῦ νὰ σβύσουν κι' αὐτὰ ἀπότομα. Τί παράξενο! Τοῦ Τάκη τὰ μάτια ποτὲ δὲν κλείνουν ἐστὶ ἐξα-φνὰ, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ βαθαίνουν καὶ σφα-λίζουν.

Μὰ γιὰ κοίτταξε! Τὸ κακὸ αὐτοκίνητο δὲν ἀκούει τὴ μαμά του, δὲν πᾶει στὸ σπιτάκι του νὰ κοιμηθῇ, — καὶ εἶναι τόσο ἀργά! Τ' ἀστέρια ἔχουν βγῇ πᾶ

τὸν οὐρανό... Μόνο παίρνει πάλι φόρα καὶ φεύγει γρήγορα, μ' ἀνοιχτὰ μάτια μακριὰ, μακριὰ... καὶ χάνεται μέσα τῇ σκόνῃ!

Ἀχ, κακὸ αὐτοκίνητο! Τί νὰ σοῦ εἴπῃ τώρα ἡ μαμά γιὰ τέτοιο κακὸ πα-ράδειγμα παρακοῆς πὺς ἐδείξεις!

Νά, τώρα ὁ Τάκης κλαίει! θέλει νὰ ἱ τὸ αὐτοκίνητο νὰ μπαῖνῃ στὸ σπιτί του θὰ περιμένῃ στὸ μπαλκόνι ὡς πὺς ξαναῖρθῃ πάλι. Δὲν ἔκκουει τὴ μαμά πὺς θέλει νὰ τὸν πάρῃ μέσα νὰ τὸν κοι-μάσῃ. «Ὁχι! Κι' ὁ Τάκης εἶναι κα-κὸς, ὅπως καὶ τὸ αὐτοκίνητο πὺς δὲν ἀ-κούει τὴ μαμά του!...»

Τὰ δάκρυα βαστοῦν λίγην ὥρα, ὡς πὺς πᾶς κουρασμένο ἕνα κεφαλάκι θὰ ἱστῇ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμάς μιὰ γλυ-κὰ φωνιὰ ὑπνου καὶ ἡρεμῆς ἀνάπαυ-της...

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΟΙ ΤΡΙΤΟΙ

Κωμωδία Μονόπρακτῆ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 267)

ΦΙΛΙΤΣΑ (μόνη τῆς κι' αὐτῆς). — Πάλι καὶ πὺς δὲν εἶπε καὶ τὴ συνέχεια τῆς ιστορίας τοῦ μαντηλιοῦ. (Στὴ Μαργαρίτα). Τὸ βράκι ὅμως ἀμέσως, ἐδῶ στὸ τραπέ-ζι, κι' ἐρχομὸν μέσα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ἐλα λοιπόν, πᾶμε καὶ θέλουν νὰ τοὺς παίξῃς πιάνο. (Φεύ-γουν. Μπαίνει ἡ Κούλα. Αὐτοῦται ἡ βοή τοῦ πιάνου.)

ΣΚΗΝΗ VIII

ΚΟΥΛΑ (τραβώντας πρὸς τὴ βιβλιο-θήκη). — Νά ἰδῶ πὺς θὰ κάνουν μ' αὐτὴ τὴ βιβλιοθήκη. Τί σφιχτὴ!... (Προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ὅταν μπαίνει ἡ Μαργαρίτα.) ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (ἀνοίγοντας μὲ κόπο τὴ βιβλιοθήκη καὶ δείχνοντας στὴν Κούλα τὸ κάτω μέρος τῆς). — Νά, ἐδῶ πὺς δὲν ἔχει βιβλία θὰ τὰ βάλουμε. Πρόσεξε ὅμως μὴν τὴν σπρώξῃς πολὺ, γιατί δὲ θάνοϊγῃ ἔπειτα ἡ κόλα.

ΚΟΥΛΑ (γελώντας). — Κι' ἔτσι τὰ μαν-τηλία τους θὰ τὰ χάσουν στὰ λήθη!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ἀφρὸς τάσταται τώρα. Σὲ λίγο θὰ σερβίρουν τὸ τσάι. Δὲν ἔχουμε λοιπόν νὰ χάνουμε καιρὸ. Πρόσεξε ὅμως, Κούλα μου, νὰ σὲ χαρῶ, μὴ σὲ πᾶρουν μυ-νουδιά, γιατί φαντάσου πόσο θὰ γελάσουν αἱ βάρος μας! Τάγορα μὴν τὰ πλησιά-σῃς καθόλου. Τοὺς ἀναλαμβάνω ἐγὼ τοὺς κυρίους αὐτοὺς. (Μόνῃ). Τί μούτρα θὰ κἀνῇ ὁ Παῦλος! Θέ μου! (Στὴν Κούλα). Τίς ἄλλες κοίταξε ἐσύ.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ. — Κυρία Μα-ργαρίτα, ἔπιασε βροχή! Τὸ φύκο σας! Καλέ, πὺς εἶναι ἡ κυρία Μαργαρίτα; Τὸ φύκο τῆς!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ἐδῶ, ἔφθασα. (Στὴν Κούλα). Πᾶμε! (Φεύγουν. Ἀμέσως μπαίνει ἡ Φιλίτσα καὶ διευθύνει στὴ βιβλιοθήκη).

ΣΚΗΝΗ XI

ΦΙΛΙΤΣΑ. — Ἐ, μὰ τώρα δὲν πιστεύω μὴ μ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς. (Ἀνοίγει τὴ βιβλιο-θήκη. Ἀμέσως φθάνει ὁ Παῦλος γυρίζοντας τὸ δεξιό. Ἡ Φιλίτσα, βυθισμένη στὴν ἐξέ-ταση τῆς βιβλιοθήκης, δὲν τὸν καταλαβαίνει ἄμεσα.)

ΠΑΥΛΟΣ (βλέποντας τὴ Φιλίτσα, μόνος). — Μὴ! Πάλι ἐδῶ ἡ κυρία... Κάτι λάκκο ἔχει ἡ φάβα! Ἀδύνατο! Ἡρέπει νὰ μάθω.

(Στὴ Φιλίτσα.) Πάλι τὸ μαντήλι σου ἔχα-σες, Φιλίτσα;

ΦΙΛΙΤΣΑ (γυρίζει στὴ φωνὴν του καὶ στὴ θέα τοῦ μᾶνι μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα). — Ἀ...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἐλα. Δὲ θὰ μπορέσῃς βέ-βαια νὰ μοῦ πῇς πὺς ἔφαγες στὴ βιβλιο-θήκη γιὰ τὸ μαντήλι σου! Τί τρέχει λοι-πὸν; Λέγε μου. Ἐμπρός! Κι' ἂν μπορῶ, δὲ θὰ ἀσπληθῶ τῇ βοήθειά μου. Μίλα λοιπόν. Τί σκέπτεσαι;

ΦΙΛΙΤΣΑ (κάνοντας τὸν νόημα νὰ πλη-σιάζῃ, πικρὰ). — Ἐδῶ... πὺς κοντὰ... σι-γώτερα. (Δείχνοντας τὴ βιβλιοθήκη). Ἡ Μαργαρίτα μὲ τὴν Κούλα κάτι μᾶς ἐτοι-μάζουν μὲ τὴ βιβλιοθήκη αὐτὴ... Τὸ κατάλαβα... Οἱ ματιές τους, τὰ νοήματά τους, ὅλα, ὅλα αὐτὸ ἐδείχναν... εἶμαι βε-βαία. Ἀδύνατο νὰ γελιέμαι! Δὲ βλέπω ὅμως τίποτα... παντοῦ βιβλία... τίποτ' ἄλλο... (Ἀκούγονται ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν πόρ-τα τὸ κρηνητὸ καὶ τὰ γέλια δύο παιδιῶν. Ὁ Παῦλος χωρίζεται ἀπὸ τὴ Φιλίτσα. Κι' ἐκείνη κλείνει γρήγορα-γρήγορα τὴ βιβλιοθή-κη κι' ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτὴ. Ἀμνηστία. Σὲ λίγο χάνονται τὰ γέλια κι' οἱ φωνές).

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἐφυγαν. Ἐμπρός, παρα-κάτω. Ἐρεῖς τίποτ' ἄλλο;

ΦΙΛΙΤΣΑ. — Τίποτ' ἄλλο. Μ' αὐτὸ δὲν εἶναι λίγο. Ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴ νομίζω πὺς θὰ μᾶς ἀναγγεῖλουν θριαμβευτικὰ τὴ γκάφα πὺς πάσαμε!

ΠΑΥΛΟΣ (ἴστερ ἀπὸ μικρὴ σκηνή). — Βέβαια, δὲν μπορεῖ, κάτι θὰ τρέξῃ ἐδῶ. Δὲν καταλαβαίνω ὅμως τί θέλει ἡ βιβλι-οθήκη μέσα σ' ὅλα; Ἀς εἶναι. Θὰ κατα-λάβουμε ἀργότερα. Ἐσὺ τώρα δὲν πρέπει νὰ καθήκεις περισσότερο ἐδῶ. Θὰ πᾶς μέ-σα. Κι' αὐτὸ πὺς θάκανες ἐσύ, θὰ τὸ κά-νῃ ἐγὼ. Δὲ θὰ τίς ἀφήσω τίς κυρίες νὰ τὸ τελειώσουν τὰ παιχνίδια τους. (Μόνος του). Τί μούτρα θὰ κἀνῇ ἡ Μαργαρίτα! (Στὴ Φιλίτσα συνεχίζοντας). Γιὰ τὴ βιβλι-οθήκη δὲν εἶδες νὰ κάνουν νοήματα; Ἐ λοιπόν, τὰ μάτια μου δὲ θὰ τὰ ξεκολλή-σω ἀπ' αὐτὴ. (Δείχνοντας τὴ βιβλιοθήκη κορυφῇ πὺς σκεπάζει τὴν πόρτα πρὸς τὰ-ριστερά). Τὴ βλέπεις; Ἀπὸ καὶ θὰ τίς βλέπω, χωρὶς νὰ μὲ βλέπουν. Σ' ἀρέσει αὐτὸ;

ΦΙΛΙΤΣΑ. — Ναί, καλὸ εἶναι. Μὰ γιὰ πῆγαινε νὰ κρηνητῇ νὰ δῶς πᾶς εἶσαι. (Ὁ Παῦλος ὑπακούει). Ὁραῖα! Καλὴ ε-πιτυχία! (Φεύγει).

ΠΑΥΛΟΣ (μόνος, ἔχοντας ἐξω ἀπὸ τὴν κορυφῇ τὸ κεφάλι). — Ἐλπίζω νὰ ποῦναι μὲ τὸ παραπάνω μένοντας τώρα μα-κριὰ ἀπὸ τὸν μουφρὲ. Θὰ τὴν γὰρῃ ἐγὼ τὴ Μαργαρίτα νὰ μιλῇ ἄλλοτε γιὰ τὴν ἐξυπνάδα μου μὲ μεγαλύτερο σεβασμό. Ἐ καὶ νὰ τίς ἐπᾶνα!... (Ἀκούγεται τὸ γέλιο τῆς Κούλας). Γέλα τώρα, κυρία Κού-λα. Νομίζεις πὺς ὅλα πᾶνε καλὰ. Μὰ γιὰ νὰ δοῦμε πὺς θὰ σὰς φανῇ ἔπειτα κι' ἐ-σένα καὶ τῆς φιλενάδας σου! Τί νὰ θέ-λουν ὅμως νὰ μᾶς παίξουν; Τί νᾶζουν σοφιστεῖ; Εἶμαι περίεργος! Ἀχ, νὰ μὴν ἀρῇσιν ὅτι εἶναι γὰ γίνῃ! (Ἀκούγονται βήματα). Ἀς μὴ ρωποκινῶμε! (Κρού-νεται ὁλόκληρος πίσω ἀπὸ τὴν κορυφῇ. Μπαίνει ἡ Κούλα σιγὰ-σιγὰ, κινιζόνοτα; τοῖ-γύρω τῆς. Ἀκούσεται. Ἀκούγονται τὰ γέ-λια, οἱ φωνές κι' ἡ βοή τοῦ πιάνου. Διευθύ-νεται στὴ βιβλιοθήκη. Στὰ χέρια τῆς κα-τάει πέντε-ἕξ μαντηλία καὶ παιδιὰτα, κα-θαρά, προκοσμημένα. Ὁ Παῦλος, ἔτσι ὅπως βοσκοῖται ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν Κούλα, ἔχει βγάλει λίγο τὸ κεφάλι του καὶ τὴν πα-ρακολουθεῖ. Μόνος). Καλὰ ἔλεγε ἡ Φιλί-τσα. Δὲ γελάστηκε. Ὁλόδια στὴ βιβλιο-θήκη. Νά δοῦμε.

ΚΟΥΛΑ (προσπαθώντας νὰ νοήσῃ τὴ βι-

βλιοθήκη). — Τί σφιχτὴ πὺς εἶναι! (Ἀνοί-γοντας τὴν). Ἀχ!... Βάσει τὰ μαντήλια στὸ κάτω μέρος καὶ τὴν κλείνει. Φεύγοντας ὅλο γυρίζει καὶ τὴν κοιτάει). Ἐγὼ ξεμπερ-δεψά! Νά δοῦμε τώρα πὺς θὰ τὰ κατα-φέρῃ κι' ἡ Μαργαρίτα. (Τὴν πᾶνει ἀφᾶρνα ἐνθους ἀσμός. Τρίβει τὰ χέρια τῆς). Τί ὠ-ραῖα! Ἀφᾶρτα τὰ μαντήλια τὴ στιγμὴ πὺς ὅλα τὰ χεῖλια θὰ τὰ ζητοῦν! Τί πα-νηγῆρι! (Φεύγει).

ΠΑΥΛΟΣ (φύγοντας τὸ δάκτυλο ἀπὸ τὸ κε-φάλι). — Ἀ, τώρα κατάλαβα! Ποῦνε ἡ Φι-λίτσα νὰ τίς πῶ τί θέλει στὴ μέση ἡ βιβλιοθήκη. Πῆραν ὅλα τὰ μαντήλια ἀ-πάνω στὸ τσάι καὶ τᾶκρυναν στὸ κάτω μέρος τῆς βιβλιοθήκης, τὸ ἄδειαν. Τί ἀνοστή! (Ἵστερ ἀπὸ καλύτερη σκηνή). Κι' ὥστόσο δὲν εἶναι καὶ ἀσχημὸ! (Ψά-χνοντας τὴν πόρτα του). Γιὰ νὰ δοῦμε: μὴ-πως μοῦχουν πάρει καὶ τὸ δικό μου τὸ μαντήλι; Ἀ, ὅχι, ἐδῶ εἶναι. Τῆς Φιλί-τσας ὅμως σίγουρα θὰ εἶναι μαζί μὲ τὰλ-λα. (Βήματα πᾶσι). Ἡ ἄλλη!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (μπαίνει κρατώντας στῶνα χεῖρ καμποσὰ μαντήλια καὶ στῶλο εἰς κόκ).

ΠΑΥΛΟΣ. — Μὴ! Ὁραῖα! Ἐχουμε καὶ κόκ!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (ἀνοίγει τὴ βιβλιοθήκη, βάσει τὰ μαντήλια καὶ τὴν κλείνει). — Καὶ τώρα οἱ ἐκπληξίς. Τὸ μαντήλι μου ἀπὸ δῶ, τὸ μαντηλάκι μου ἀπὸ καὶ καὶ πᾶει λέωντας. (Μ' ἐνθουσιασμό). Μπαράβο μας, Κούλα! Πάντα μαζί. (Δείχνοντας τὸ κόκ). Σὲ τοῦτο ὅμως μόνῃ! Αὐτὸ θὰ τὸ φάω ἐγὼ.

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἀμφιβάλλω! (Ἡ Μαργα-ρίτα κρύβει τὸ κόκ σὺ μεσαῖο συρτάρι τοῦ γραφείου καὶ φεύγει. Ὁ Παῦλος βγαίνει ἀπὸ τὴν κορυφῇ). Προτὺ πετύχῃ τὸ παιχνίδι τους! (Φεύγει τρεχάτος).

ΣΚΗΝΗ XII

Κὸς ΚΡΙΝΑΣ. — Εἶδες βροχή! Καλὰ πὺς πῆρα τὴν ὑπερῆλλα μου. Ἀλλοῦθς θὰ γινόντων μονοκίδι. (Πηγαίνει καὶ κά-θεται σὺ γραφεῖο του. Ἀνοίγει τὸ συρτάρι, πὺς ἔχει βάσει ἡ Μαργαρίτα τὸ κόκ). Ὁ! ἕνα κόκ! Ὁραῖο κι' αὐτό! Νάνοϊγες νὰ βγάλῃς τὰ χροῖτά σου καὶ νὰ σὲ ὑποδε-χεται ἕνα κόκ! (Τὸ βράζει καὶ τὸ κοιτάει). Τί νὰ θελῇ ἐδῶ; Ποῖος νὰ τῶβαλε; Πε-ρίεργο! Νά ρωτήσω τὴ Μάρθα. (Κάνει νὰ πᾶ στὴν πόρτα τοῦ βάνους νὰ φωνάξῃ. Οἱ φωνές ὅμως τῶν παιδιῶν τὸν σταματοῦν. Μπαίνουν καμιά δεκαπενταρὶα κορίτσια κι' ἀγόρια, μέσα σὺ ὅποια βολοκονταί κι' ἡ Μαργαρίτα κι' ἡ Κούλα. Εἶναι σὰ μιὰ διαδήλωση. Ὁ Παῦλος κι' ἡ Φιλίτσα φαί-νεται σὰ νὰ τὴν ὀδηγῶν. Ἀπὸ πῶς ἐρχε-ται ἡ Μάρθα. Καὶ τελευταία φθάνει ἡ Κα-ρίνα).

ΣΚΗΝΗ XIII

ΜΑΡΘΑ. — Καλέ, ἐλάτε νὰ πῆτε τὸ τσάι σας! Θὰ κρυώσῃ! Γιατί τάφησατε; (Δὲν τῆς ἀποκρίνεται κανεὶς).

Κὸς ΚΡΙΝΑΣ (στὸν Παῦλο). — Τί τρέχει, καλέ; Τί κάνεις ἐστὶ;

ΠΑΥΛΟΣ (σὺ μπαμπά του). — Ἐλάτε νὰ δῆτε! ἐλάτε! (Στὰ παιδιά). Ἐδῶ εἶναι, παιδιά, ἐδῶ! (Πηγαίνουν ὅλοι στὴ βιβλιο-θήκη. Ὁ Παῦλος τὴν ἀνοίγει). Ὅσοιτε τὰ μαντηλία σας! Τὸ κατ'ὀρθῶμα ὀφείλεται σὺς κυρίες Μαργαρίτα καὶ Κούλα.

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ.— Στο ζαχαροπλάστη!

Κος ΚΡΙΝΑΣ.—'Αφού λοιπόν είναι έτσι, ως το φυλάξω γι' αργότερο το πρώτο! (Το κλειδώνει ούνα σουτάρι).

ΠΑΥΛΟΣ.—Το κόκ! Σά νάχη λίγο δίκιο ή Μαργαρίτα να μην έχη μεγάλη εμπιστοσύνη στην εξυπνάδα μου!

Αδελφά

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΤΡΙΖΟΝΙ

'Αγαπητοί μου,

ΠΟΥΕ δεν μπορούσα να κοιμηθώ από τη ζέστη. Κι' άκουγα το τραγούδι ενός γρύλλου, το μο-

νότονο, αλλά γλυκό και δροσερό έκείνο κουνουιματάκι, που τόσο θέλητρο δίνει στις κολοκαιριτικές νύχτες. Κι' ήταν μία ωραία νύχτα ή αποψινή. 'Αν και ή ζέστη της ημέρας είχε κάμει την κάμαρα άνοπορη, γιατί οι τοίχοι κι' ή σκεπή διατηρούσαν ακόμα τη λαύρα του ήλιου, έξω όμως φυσούσε μία αδύνατη αύρα, που σου δρόσιζε το κεφάλι μόλις τ' έβγαζες από το παράθυρο. Ο ουρανός είχε τωριότερο σταχτογάλαζο χρώμα του, ταστέρια έλαμπαν γλυκά και το μισοφέγγαρο, ανάμεσα τους, σπορούσε στη γη τάσημνιο του φως. Αυτό το φεγγαρόφωτο είχε γαργαλίζει και τον άπονύχτερο γρύλλο, που δεν έπαυε το τραγούδι του. Τάκουγ' από το παράθυρο με όση ευχαρίστηση άφαινα να με δροσίξη ή αύρα. Κι' ενώ, στην άρχή, απολάμβανα το μεταλλικό ήχο, χωρίς να συλλογιέμαι καθόλου το άθρόυδο όργανο που τ'έν έβγαζε, έπειτα ο νους μου άποζήτησε κι' αυτό. Έννοώ το γρύλλο που τραγουδούσε. Πού να ήταν; Φυλακισμένος σε κανένα κλουβάκι; ή κρυμμένος σε καμιά γωνιά του μισοφαιρήριου μανάδικου, όπου είχε φθάσει το πρωί με το φόρτωμα των καρπουζιών και των πεπονιών;

Αυτό μου φαινόταν το πιθανότερο. Ο γρύλλος θάταν ελεύθερος να φύγη όπως ήλθε. Γιατί έδω δεν πολυσυνειθίζουν να πιάνουν τα άδικα αυτά έντομα, να τα βάζουν σε κλουβάκια και να τα τρέφουν, για να άκούνε το τραγούδι τους. Στην πατρίδα μου όμως αυτό είναι μία από τις καλοκαιριάτικες χαρές των παιδιών. Στο δρόμο, όπως πουλούν σήκα και σταφύλια, πουλούν και γρύλλους ή τριζόνια, όπως τους λέμε καί. Πουλούν ακόμη και κλουβάκια για τριζόνια. 'Ολα τα παιδιά... κλαίνε, ως που να τους δώξη ή μητέρα δεκάρες για να αγοράσουν. Κι' έτσι όλα τα σπύτια έχουν από ένα τουλάχιστο κλουβάκι με

τριζόνι, κρεμασμένο στο παράθυρο του δρόμου ή της αυλής. 'Α, τί συναυλία είναι κείνη που κáουν τόσα τριζόνια μαζί, μέσα στην πόλη, τις φεγγαροφώτιστες νυχτίες του 'Ιουλίου και του Αυγούστου! Κι' αυτή τη συναυλία, θυμώμουν, καθώς άκουγ' απόψε το μονάκριβο γρύλλο, που τραγουδούσε κρυμμένος ανάμεσα στα φρούτα του μανάδικου...

'Αλλά πόσα άλλα πράγματα δεν θυμώμουν μαζί! Και προπάντων τα τριζόνια και τα κλουβάκια τα δικά μου, τότε που ήμουν μικρό παιδί στην πατρίδα μου... Τι μανία που είχα! Κι' άλλη φορά, μου φαίνεται, έγραφα γι' αυτή. Το πρώτο τριζόνι που έμπαινε στη χώρα, έπρεπε να το αγοράσω εγώ. Κι' από μέρες πριν του έτοίμαζα το κλουβάκι του, είτε επιδιωρόνοντας το περσινό, είτε αγοράζοντας καινούργιο, είτε κατασκευάζοντας ένα άπ' την άρχή. Γιατί είχ' άποκτήσει μία ειδικότητα στην κατασκευή αυτών των κλουβιών. Έπαιρνα δυο καπάκια από ξύλινα κουτιά λουμινιών, τέσσερα καμμάτια ξερή κληματέβεργη, καμιά δεκαριά φουρκέτες της μαμμάς, και μ' αυτά σου έσκάρινα μία φυλακή δια το τριζόνι, που δεν ήταν μόνο όχυρη παρά έμοιαζε λίγο και με κομψοτέχνημα. Πρέπει όμως να όμολογήσω χωρίς ντροπή, ότι πιο κομψά, και προπάντων πιο στερεά, ήταν τα κλουβάκια που άγόραζα έτοιμα.

'Α, πόσο συμπάθουσα το χωριάτι, που έφερνε στη χώρα και πουλούσε τριζόνια! 'Ηταν, θυμούμαι, ένας νέος με γενάκια, τόσο ξανθά όσο και ή τρύπια του ψάθα. Μόλις έμπαινε το καλοκαίρι, κάθε φορά που τον έβλεπα, φορτωμένο συνήθως με διάφορα πράγματα, τον ρωτούσα: «'Ε! δέ βγήκαν τα τριζόνια;» Και μου άπαντούσε: «'Οχι, άκόμα!» Έπιτέλους μία μέρα, παρουσιάζοντας μπροστά μου γελαστός, κρατώντας μία κάλτσα. 'Α, τί χαρά! Μέσα 'ς αυτή την κάλτσα είχε τα τριζόνια του. Δεν είχα παρά να διαλέξω... Το μεγαλύτερο; το πιο όμορφο;... 'Οχι! έκείνο που κελαιδούσε καλύτερα. 'Αλλά πώς, άφού ήταν ήμέρα και τα τριζόνια δεν κελαιδούν παρά τη νύχτα; Εύκολώτατο! 'Επαιρνα το τριζόνι, το έκλεινα στις δυο μου χούφτες και το χουχούλιζα λίγο από πάνω. Του έκανα έτσι μία τεχνητή νύχτα χλιαρή. Κι' έκείνο, γελασμένο, σήκωνε άμέσως τα φτεράκια του κι' άρχιζε να τα τριβή. Γιατί, καθώς ξέρετε, ο γρύλλος δεν τραγουδεί με το στόμα, αλλά με τα φτερά, που τα μεταχειρίζεται σαν κρόταλα. Έτσι μπορούσα να κρίνω πιο από τα τριζόνια της κάλτσας είχε τα πιο ήχηρά, τα πιο δυνατά κρόταλα! και τάγόραζα χωρίς πολλά παζάρια.

Ποτέ ζωοτρόφος δεν περιποιήθηκε το ζωό του, όσο περιποιούμουν εγώ το τριζόνάκι μου! Το κρεμούσα στο πιο δροσερό και το πιο προφυλαγμένο μέρος που

μπορούσα να βρω. Ποτέ δεν έλειπε από το κλουβάκι του ή φρέσκα άντράκλα, τα καρπούζι, το άγγουρι κι' ό,τι άλλο έτρωγε, ή ένόμιζα πως τρώει ό, κελαιδιστή μου. Και ζούσε τόσο καλά, όσο μπορεί κανείς να ζή στη φυλακή.

'Αλλά τα τριζόνια και μάλιστα τα φυλακισμένα, δεν ζούν, φαίνεται, πολύ. Κι' ύστερ' από λίγες ήμέρες, και προπάντων νύχτες, χαράς, είχα τη μεγάλη, την ένέκφραστη παιδική λύπη, να βρίσκω μανι, αυτή το τριζόνι μου ψόφιο, ξαπλωμένο ή νάσκελα στο κλουβάκι του, ανάμεσα στα άντράκλα, και... μισοφαγωμένο από τα μερμηγκία, που πλημμύριζαν άκόμα, ή λολιηρο στράτευμα, το κλουβάκι και τη περιοχή του... — 'Αχ! έρώναξα. Μι' τώφαχα τα μερμηγκία!...

Μου έξηγούσαν τότε πως πρώτα είχε φοφήσει και κατόπι έτρεξαν τα μερμηγκία να φάνε το πτώμα. 'Αλλ' αυτό δεν έμετρίαζε τη λύπη μου, και προπάντων όταν ή έποχή ήταν προχωρημένη κι' ή ξανθογένης έκείνος δεν έμπαινε πια στη χώρα με κάλτσα γεμάτη τριζόνια... 'Αλλοίμονο! κάθε πράγμα, ότεν κόσμος έχο το τέλος του! και γι' αυτό, ό,τι μ' έπροξενή μιά χαρά, είναι προσωρισμένο να μ' άπροξενή ύστερα, το ίδιο, και μία λύπη.

Αυτά θυμώμουν την περασμένη νύχτα, ενώ δρόσιζα το κεφάλι μου στο παράθυρο με την αύρα, κι' άκουγα το τραγούδι του γρύλλου στο άσημνιο φεγγαρόφωτο...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ΗΕCΤΟR ΜΑΛΟΤ
[Βραβευμένο από την Γαλλ. 'Ακαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ΄

Μία μέρα, εκεί που στεκόμαστε έτσι και τους κοιτάζαμε, είδα έναν άπ' αυτούς, τον πιο άλλόκοτο, να κάνει νεύματα του Ματτία. Στην άρχή ένόμιζα πως ήθελε να μ' άκοροιδέψη, να διασκεδάση το άκροατήριό του με καμμία κωμική σκηνή, που έμεις θάμαστε τα θύματά της. 'Αλλά με μεγάλη μου έκπληξη είδα το Ματτία να του άνταποκρίνεται φιλικά.

— Τον γνωρίζεις, καλέ; ρώτησα.

— Είναι ο Μπόμπ!

— Ποιός Μπόμπ;

— Ο φίλος μου Μπόμπ, ένας άπ' τους δυο κλόουν του 'Ιπποδρομίου Γασόν, που σου είπα. Αυτός κι' έμαθε και τα λίγ' 'Αγγλικά που ξέρω.

— Και πώς δεν τον έγνωρίσεις εύθους;

— Μα στο 'Ιπποδρόμιο άλειψε τα μούτρα του με άλευρι, ενώ έδω τα βάφει με καραμπογιά!

'Αμα τελείωσε ή παράσταση των Ψευταραπάδων, ο Μπόμπ μ' άπλησίασε και, από τον τρόπο που χαιρέτησε

το Ματτία, κατάλαβα πόσο ό φίλος μου ήξερε να γαπιέται. 'Αδελφός να ήταν, δεν θάδειχνε τόση χαρά που τον ξανάβλεπε, όση έδειξε, με τα μάτια και με τη φωνή, αυτός ο πρόην κλόουν, που, καθώς μ' άπείπε, «εί δύσκολες περιστάσεις τον άνάγκασαν να γίνη πλανόδιος μουσικός». 'Αλλά γρήγορ' άναγκασθήκαμε να χωρισθούμε, έκείνος για να κολουθήση τους συντρόφους του, κι' έμεις για να πάμε σε καμιά συνοικία, όπου δεν θα πήγαιναν αυτοί κι' οι δυο φίλοι άνέβαλαν για την έρχόμενη Κυριακή την ευχάριστη νάναταμώσουν και να διηγηθούν ο ένας στον άλλο τι είχαν κάμει από τον καιρό που χωρίστηκαν.

Γι' άγάπη του Ματτία βέβαια, ο Μπόμπ έδειξε και σε μένα μεγάλη συμπάθεια κι' έτσι σε λίγο είχαμ' ένα φίλο πού, με την πεύρα του και με τις συμβουλές του, μ' άεκαμε τη ζωή του Λονδίνου πολύ πιο εύκολη άπ' όσο μ' άταν ως τότε. Και τον Κάπη έπίσης τον άγάπησε πολύ και μ' άεγε συχνά πως αν είχε αυτός ένα τέτοιο σκυλί, γρήγορα θάκανε περιουσία. Γι' αυτό μ' άπρότεινε πολλές φορές να συνεταιρισθούμε οι τρεις, καλύτερα οι τέσσερις, αυτός, ο Ματτίας, ο Κάπη κι' εγώ, άλλ' άφού δεν ήθελα να εγκαταλείψω την οικογένειά μου ούτε για να έπιστρέψω στη Γαλλία και να ξαναϊβώ τη Λίζα και τους παλιούς μου φίλους, άκόμα λιγώτερο θά το έκανα, για να κολουθήσω το Μπόμπ σε μία «καλλιτεχνική περιόδεία».

'Ετσι έφθασαν οι παραμονές των Χριστουγέννων. Τότε, αντί να φεύγουμε από την αλή του Κόκκινου-Λέοντος το πρωί, ξεκινούσαμε το βράδυ, κατά τις όκτώ, και πηγαίναμε στις συνοικίες που είχαμε διαλέξει.

'Αρχίζαμε από τις πλατείες κι' από τους δρόμους, όπου ή κυκλοφορία των άμαξιών είχε σταματήσει. Χρειαζόταν κάποιος ήσυχία για να περνούν τα κοντσέρτα μ' άς τις κλειστές πόρτες, να ξυπνούν τα παιδιά στα κρεβάτια τους και να τους άναγγέλλουν πως πλησιάζουν τα Χριστούγεννα, ή πιο άγαπημένη τους γιορτή. Έπειτα, προχωρώντας τη νύχτα, πηγαίναμε στους πιο κεντρικούς δρόμους. Τα τελευταία άμάξια, με άνθρώπους που γύριζαν από τα θέατρα, περνούσαν βιαστικά και σιγά-σιγά κάποιος ήσυχία διαδεχόταν το θόρυβο της ήμέρας. Τότε παίζαμε τα πιο τρυφερά, τα πιο παθητικά μ' άμαξία, όσα είχαν χαλαρήρα μελαγχολικό ή θρησκευτικό. Το βιολί του Ματτία έκλαιγε, ή άρπα μου στέναζε και, στα διαλείμματα

των κοντσέρτων μας, ο άνεμος μ' άε έφανε κομμένες νότες από άλλα κοντσέρτα, που άλλοι όμιλοι έπαιζαν μακρύτερα. Στο τέλος φωνάζαμε: «Κυρίες και κύριοι, καληνύκτα σας και καλά σας Χριστούγεννα!» Και πηγαίναμε παρακάτω, να ξαναρχίσουμε.

Θάναί βέβαια πολύ ώρα νακούη κανείς έτσι μουσική, τη νύκτα, στο κρεβάτι του, κουκουλωμένος με την κουβέρτα του και με το πάπλωμά του. 'Αλλά για μ' άς, στους δρόμους, ότε πάπλωμα ύπληχε, ότε κουβέρτα. Κι' όμως έπρεπε να παίζουμε, με δακτυλα μισοπαγωμένα, σχεδόν άναίσθητα. Στο Λονδίνο, όταν δεν είναι όμίχλη και διαπεραστική ύγρασία, είναι ξεροβόρι που σε παγώνει ως τα κόκκαλα. Τέτοιον καιρό έκανε τις παραμονές των Χριστουγέννων κι' όμως, τρεις όλόκληρες έβδομάδες, δεν άφήσαμε νύκτα χωρίς να βγούμε.

Πόσες φορές, πριν κλείσουν ακόμη έντελώς τα μαγαζιά, σταματούσαμε μπροστά σε μανάδικα, μπακάλικα, ζαχαροπλαστεία! Τι χήνες βλέπαμε, τί γά-

«Οι ψευταραπάδες αυτοί, που φορούν κάτι άλλόκοτα ρούχα...»
(Σελ. 269, στ. γ΄.)

λους, τί κοτόπουλα! Και βουνά από πορτοκάλια, μήλα, άστανα, δαμάσκηνα! 'Αμ έκείνα τα φρουι-γκλασέ! Τα βλέπαμε κι' έτρεχαν τα σάλια μας.

'Ολ' αυτά ήταν για τα εύτυχισμένα παιδιά, που έχουν γονείς φιλόστοργους κι' άγαπημένους. Κι' ενώ γυρίζαμε στους δρόμους και βλέπαμε όλα έκείνα τα χριστουγενιάτικα, έμεις τα δυστυχισμένα παιδιά φανταζόμαστε τις ώρες οι οικογενειακές γιορτές, τόσο σπαστικόκρατικά μέγαρα όσο και στα φτωχικά σπιτάκια, και σριγγόταν ή καρδιά μας...

Καλά Χριστούγεννα για όσους άγαπώνται!

Πέρασαν οι γιορτές κι' άρχισαμε πάλι να βγαίνουμε ήμέρα. Τότε πιά λιγότεφαν οι πιθανότητες που είχαμε να τσακώσουμε τον κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν. Δεν έλπίζαμε παρά μόνο καμιά Κυριακή. Γι' αυτό τις περισσότερες Κυ-

ριακές, αντί να πηγαίνομε περίπατο, προτιμούσαμε να φυλάμε στο σπίτι.

Και περιμέναμε.

Χωρίς να το πη τί και πώς, ο Ματτίας είχε παρακαλέσει το φίλο του Μπόμπ, άν μπορούσε, να του εύρισκε το σπίτι κάποιας κυρίας Μίλλιγκαν, που είχε ένα παράλυτο γιό, ή απλούστερα το σπίτι κάποιου κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν. 'Αλλά ο Μπόμπ του είχε άποκριθί, πως έπρεπε να ξέρη τί ήταν αυτή ή κυρία Μίλιγκαν και τί έπάγγελμα ή ποιά κοινωνική θέση είχε αυτός ο κ. Τζέιμς! γιατί Μίλλιγκαν στο Λονδίνο ήταν πολλοί κι' ακόμη περισσότεροι 'ς όλη την 'Αγγλία.

Αυτό δεν το είχαμε συλλογισθί. Για μ' άς μία μόνο κυρία Μίλλιγκαν ύπληχε, ή μητέρα του 'Αρθούρου κι' ένας μόνο κύριος Μίλλιγκαν, ο θεός του.

Τότε ο Ματτίας άρχισε πάλι να μου κοπανίζει ότι έπρεπε να γυρίσουμε στη Γαλλία κι' οι συζητήσεις μας δεν είχαν τέλος.

— Δεν θέλεις λοιπόν να βρούμε την κυρία Μίλλιγκαν; του έλεγα.

— Θέλω, και πολύ! μα ποιός μ' άς βεβαιώνει πως ή κυρία Μίλλιγκαν βρίσκεται όλοένα στην 'Αγγλία;

— Μπα! και μήπως μ' άς βεβαιώνει κανείς πως βρίσκεται στη Γαλλία;

— Αυτ' έμ' άφαινει πιο πιθανό. 'Αφού ο 'Αρθούρος ήταν άρρωστος, ή μητέρα του θά τον πήγε σε κλίμα κατάλληλο για την υγεία του.

— Μα δεν είναι μόνο ή Γαλλία που έχει τέτοιο κλίμα;

— Στη Γαλλία ο 'Αρθούρος έγενε καλ' ά την πρώτη φορά στην Γαλλία λοιπόν θά

τον ξαναπήγε ή μητέρα του. Έπειτα, εγώ θέλω να φύγω από δώ.

'Ημουν σε τέτοια κατάσταση, ώστε δεν τολμούσα να ρωτήσω το Ματτία γιατί ήθελε να φύγω από το Λονδίνο, φοβόμουν μη μου έλεγε έκείνο ίσα-ίσα που δεν ήθελα νακούσω.

— Φοβάμαι! έξακολουθούσε ο Ματτίας! πάμε να φύγουμε από δώ! Να δής που θά μ' άς βοή καμμία συμφορά. Πάμε να φύγουμε!

'Αλλά, μολονότι οι διαθέσεις της οικογενείας μου δεν είχαν αλλάξει, μολονότι ο παππούς έξακολουθούσε να μου κáνη «αχ!» με μανία, κι' ο πατέρας μου δεν μου μιλούσε παρά για να μου δώση καμιά διαταγή, κι' ή μητέρα μου ότε καν με κοίταζε, και τ' άδελφια μου με πείραζαν διαρκώς, εγώ δεν ήθελα να φύγω.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ
περνούν οί έφοδια-
ζόμενοι με τόμους της
«Διαπλάσεως» και της
«Βιβλιοθήκης».

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

— Μικρό πουλί, μικρό πουλί,
έλα κοντά σ' εμένα.
Έχω κλουβάκι δόχρυσσο
πουν' έτοιμο για σένα.
Λουλούδια θα σου φέρω εγώ
πολλά και μυρωμένα.
Και κερασάκια απ' της δροσιάς
τά δάκρυα ραντισμένα.

— Σ' ευχαριστώ, παιδάκι μου,
για όλα τα καλά σου.
Μά τον άγέρα πιδ πολύ
μένα αγαπάει η καρδιά μου.
Κι' η μαλακή, πουλούνη
πιά στο δοντρί, φωλιά μου
Είναι πολύ καλύτερη
κι' απ' τα χρυσά κλουβιά σου.

— Πουλί μου αγαπημένο μου,
και ποιός θα σ' οδηγεί
Ψηλά πάνω απ' τη θάλασσα
και πάνω από τη γη;
Γιατί δε θάρησες πιά εδω,
το δρόμο σου αν χάσης...
Έλα λοιπόν μέσ' στο κλουβί
και σ' ού να ήσυχάσης.

— Όχι, παιδί μου, βρίσκεται
κάποιος που μ' οδηγεί
Ψηλά πάνω απ' τη θάλασσα
και πάνω από τη γη,
Που μ' έπλασεν ελεύτερο
σάν το δροσάτο άγέρα,
Με τα φτερά μου να πετώ
τόν κόσμο πέρα-πέρα.

(Μετάφραση από το 'Αγγλικό)

Ευσεμένος Λόρδος

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Γελώ όταν οι άλλοι κλαίνε...
Γελώ ακόμη κι' όταν πετά η μύ-
γα... Και κλαίει όταν οι άλλοι
γελούν!

Είναι τρελλός. Δεν έχει πιά νου,
λογικό, δεν ξέρει τι λέει, δεν ξέρει
τι κάνει, και έτσι βρίσκεται σ' ε-
μιά δυστυχία πολύ χειρότερη από
τόν θάνατο.

Είναι νεκρός και ζή' και ζων,
είναι πάλι νεκρός. Ο ουρανός, ο
ήλιος, το φεγγάρι, η γη, τα δένδρα,
οί κάμποι, τα ζώα, οί άνθρωποι, ο
κόσμος, η φύσις, τ' ό πάν έχαθη γι'
αυτόν, η καλύτερα αυτός έχαθη
γι' αυτόν. Είναι δυστυχής και δυ-
στυχέστερος απ' αυτόν δεν υπάρχει.
Ζωή γι' αυτόν θάταν ο θάνατος.

Στερείται τα πάντα, δεν έχει
φίλους, δεν έχει γονείς... Τό
βλέμμα του είναι πάντ' αλλόκοτο,
ή φυσιογνωμία του, κι' όταν χαί-
ρεται ακόμα, έχει κάτι τό θλιβερό,

και τό όλον του μάς δείχνει από
μακριά πώς είναι τρελλός....

Και όμως, στο δρόμο, τα παιδιά
τόν πειράζουν!

Γέτοιους ανθρώπους, τέτοια δυ-
στυχή πλάσματα, πολλά παιδιά
έχουν τή σκληρότητα να πειρά-
ζουν' κι' όταν τ' αρωτ' ό γιατί,
άπαντούν άφελέστατα: «Μά είναι
τρελλός!...»

Γιά σκεφθήτε μια στιγμή, τι
άμάρτημα, τι κακογένημα κάνουν
αυτά τα παιδιά, χωρίς ίσως να τό
έγνωούν, χωρίς να τό ξέρουν! Είναι
φοβερό!...

Ξενιτεμένο 'Αταλιωιάκι

ΠΑΜΕ ΚΑΙ ΜΕΙΣ!

Στο φίλο μου Γ.....

Νά, κεί ψυχές αδελφωμένες
χορεύουνε χοροπαιμένες
στο ούραίο κείνο περιβόλι!
χορεύουνε μαζί κι' 'Αγγέλοι
και κάνουν όλοι τους μία σκόλη.
— Μπαίνει εκεί—μέσα κι' όποιος
θέλει.

Πάμε κι' εμείς.... μάς οδηγεί
κειό τάστρο νά! κεί μάς τραβεί!
'Εκεί είν' η άγάπη κι' η άδελφότη
και η εύτυχία κεί μέσα μένει.
Και βοσιλεύει χαρά ή πρώτη,
χαρά αιώνια, εύλογημένη!

Φώτος 'Ασπρης

ΣΚΙΤΣΑ

— Βλέπεις τό ψηλό και ξανθό
έκείνο άγριό που περπατά μπρός
μας;

— Ποιός; Εκείνομ'ε το ψαθάκι; που
περπατά με ύψος στρατηγού στο
πεδίο της μάχης;

— Ναι, στάσου να τόν δής καλά.

— Δεν μπορώ, άλλαξε πεζοδρό-
μιο. Μά γιατί;

— Μά δεν βλέπεις, καίμενη, ένα
σκύλο που έρχοτανε.

— Κρίμας τό ύψος!

— Είναι όμως πολύ καλό και έξυ-
πνο παιδί, μόνο που δεν αγαπά
τά σκυλιά.

— Μά ποιός είναι τέλος πάντων;
— Είναι τό Κ ύμα τοϋ Δι-
γαιίου!

'Ιουδήθ

ΘΥΕΛΛΑ

Ο ήλιος είχε κρυφθ'ε δλότεια
πίσω από τα μαύρα σύννεφα που
μοζεύονταν δίπλα ένα με άλλο. Ο
άέρας τ' αψάγε και τάπαινε εδω
και κει, και με τόση δύναμη τά-
σερνε, που έλεγες πώς τα κυνηγούσε
για εκδίκηση. Από πίσω απ' τα
σύννεφα ακούονταν βροντές, και ή
ήχώ τους, σάν άγρια μονογλωσσά,
χανόταν σιγά, σιγά.

Ένας άπέραντος κάμπος πρα-
σινοχρυσός, δλοκέντητος με λεπτά
άγριοιούλινδα, έβλεπε με δρόμο
τή θύελλα να πλησιάζη. 'Αχ! και
μένα λουλούδια, τόσο όμορφα άλλα

και τόσο άδύνατα! θα μπορούσατε
τάχα νάνθετε;

Και διά μιάς, ή βροχή αρχίζει
να πέφτη δυνατά κι' ο άέρας, θυ-
μωμένος, θέλει να τήν έμποδίση,
άλλά είναι και οί δυο τόσο δύνα-
τοί, που παλεύουν για ώρες.

Λουλούδια πολλά, άγριοι έρριζώ-
μένα, πετούν, παλεύουν κι' αυτά.

Ένα πουλί ξάφνου φανερώνα-
ται. 'Όλο πλησιάζει και μεγαλώ-
νει. 'Όχι, δεν είναι πουλί... 'Αε-
ροπλάνο είναι! Παλεύει κι' αυτό
σάν τρελό! Δεν άντέχει όμως πιά!

Πέφτει τοακισμένο και τα λουλού-
δια όλα όσα ο άνεμος λυπήθηκε
και δεν ξερίζωσε, άνοίγουν τά λε-
πτά τους, ραντισμένα φύλλα και
δενχονται τόν αερανούτη. 'Ο κή-
πος έγινε ο τάφος του και κάθε
λουλούδι τώρα σιγοτραγουδάει τό
ήρωικό του τέλος. Καπνός

Η ΘΕΟΦΟΒΟΥΜΕΝΗ

Μερικοί κύριοι κάποιας Βιβλι-
κής 'Εταιρείας έπήγαν στο σπίτι
μιάς γριάς για να ίδούν αν είχε τή
Βίβλο.

Η ερώτησή τους όμως, καθώς
φαιίνεται, πείραξε πολύ τή γριά,
και τους είπε:

— Με νομίζατε, κύριοί μου, για
καμιά είδωλολάτρισσα, ώστε σεις
να μου άπευθύνετε μιά τέτοια
ερώτηση;

— Πήγαυνε, είπε σ' ένα μικρό
κοριτσάκι, και φέρε μου τή Βίβλο
μου απ' τό συρτάρι μου, για να
τήν δείξω στους κυρίους αυτούς.

Σέ λίγο τό κοριτσάκι έφερε τήν
'Αγία Γραφή, πουταν ντυμένη
προσεχτικά, για να μένη τό δε-
σμο καινούργιο.

Και μόλις τήν άνοιξε ή γριά,
φώναξε:

— Τί χαρά μου πουρθετε! 'Εδω
είναι τα γυαλιά μου που δω και
δυο χρόνια ψάχνω να βρω!

— Ι! ; ;

[Παράφρασις] Σβένιζος

ΝΑΥΣΙΚΑΣ ΚΑΙ ΕΝΝΙΟΣ

Ο Σκηπίων Ναυσικάς, (έπίσημος
Ρωμαίος), είχε μεγάλες φιλικές
σχέσεις με τόν ποιητή Έννιον. Και
συχνά ο ένας έπεσκέπτετο τόν
άλλον.

Μά φορά λοιπόν ο Ναυσικάς
πήγε να επισκεφθ'ε τόν Έννιον
και από τήν πόρτα ρώτησε τήν
υπηρέτριά του.

— Ο κ. Έννιος εδω είναι;

— Προδλίγος βγήκε έξω.

Ο Ναυσικάς κατάλαβε ότι ή
υπηρέτρια ελεψε ψέμματα κατά δι-
αταγήν τοϋ κυρίου της, μά δεν
μίλησε.

Ύστερα από δυο τρείς μέρες,
πήγε ο Έννιος στο σπίτι τοϋ Ναυ-
σικά και τόν γύριψε. Τότε ο Ναυ-
σικάς φώναξε δυνατά απ' τό
παράθυρο.

— Ο Σκηπίων δεν είναι εδω.
Βγήκε έξω!

— Τι λές καλέ! Τρελλάθη
'Εγώ δέν γνωρίζω τή φωνή
— Μόλεις άναίδης!! 'Όταν
ήλθα να σε βρω, μου είπε ή
ρέτριά σου ότι βγήκες έξω,
π στεψα. Και σ' άν και σ'
λέγω εγώ ο ίδιος, δέν πιστεύε-
Φιλέ

ΣΠΟΥΡΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ

Μιά γάτα έπιασε ένα σπα-
κι' έτοιμαζόταν να τόν φάη
ό σπουργίτης της λέει:

— «Μιά γάτα καλοσυνθεμένη
και σένα, δέν τρώγει πριν γά-
— Σωστό, άποκρίθηκε ή γά-
τό κάνα.»

— Άλλά εκεί που ή γάτα πλεν-
ό σπουργίτης πέταξε σ' ένα
και άρχισε να τήν κοροϊδεύ-
τήν ευπιστία της. 'Η γάτα

πημένη, είπε:

— «Άλλη φορά θα τρώω π-
κι' έπειτα θα πλένουμε.»

— Από τότε όλες ή γάτες, π-
τρώνε και κατόπι πλένονται.

(Παράφρασις) Κολο

ΣΚΕΨΕΙΣ

1. — Ποτέ δέν είναι κανείς
δυστυχής, ούτε τόσο εύτυχής
φαντάζεται.

2. — Μόνο τόν 'Ηλιο και τό
νατο δε μπορεί κανείς ν' άπει-
3. — Ο καθένας λέει καλά
τήν καρδιά του, μά κανείς δεν
μά να πη καλό για τό νου τ-

4. — Τίποτα δέν δίνεται π-
κόλ' από μία συμβουλή.

5. — Η αξία τών μεγάλων
δρών έχει τήν εποχή της, όπως
τά φρούτα.

6. — Υπάρχουν ήρωες στο
όπως και στο καλό.

7. — Ένας άνδρας πνευμα-
θάτανε συχνά σ' άμνηνία
τή συντροφιά τών βλακών.

8. — Η μεγαλοφυγία περιφ-
όλα, για να τάχη όλα.

9. — Ο άληθινά τίμιος άν-
πος είναι 'κείνος που δέν πει-
τάι από τίποτα.

10. — Πάντοτε έχουμ' άρκη-
γαμή για να υποφέρουμε τα
που μάς προσέκουν άλλοι.

(La Rochefoucauld)

Δεσποινίς 'Αρλε

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μητέρα: Τοτό, παιδί
κάθησε πιά ήσυχος. Σχίσθη
καρδιά μου, που σ' είδα απ-
σ' εκείνο τό δέντρο!...

Ο Τότος: — Και μένα, μ-
μά, σχίσθηκε τό πανταλόνι μ-
'Εστάλη υπό τ. Σμυρναϊκού 'Αστ

* *

Απορία τοϋ μικρού Ντίνου

— Από τί να πέθανε ή νε-
Θάλασσα;...

Εστάλη από τ. Πρίγκιπ. τοϋ Γα

Τοϋ Γώγου τοϋ πόνεσε κά-
τό νύχι του κι' ή μητέρα του
είπε πώς θα τάλλάξη.

Μιά μέρα, ένας φίλος του

τοϋ πονούσε τό μάτι του.
εν είναι τίποτα! τοϋ άπο-
ο Γώγος, θάλλάξης μάτι!
έλη υπό τής Φαληρικής Άύρας

* *

α θ η γ η τ η ς: — Είς τό έ-
μάθημα να μου γράψετε
τινική έπιστολή με όσες
έχετε.

ο η τ η ς: — Ταχυδρομικώς
ίς τήν φέρωμε στο σπίτι:

ος: στήν Ε' Γυμνασίου)

έλη υπό τ. Μαγεμένης Ρεματιάς

ΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΟ ΓΡΑΦΙΑ Σ

Θέμα: Κατοικίδια

ΟΝ κύκλο μας, οί έρασιτέχναι
έχοι δέν είναι λίγοι. Αυτό μου
έ ή σχετική ερώτηση, που έ-

τελευταία στήν 'Αλληλογραφία.
έ τους εύχαριστήσω λοιπόν, αλλά

έδομ'ε τί κάνουν, προκηρύττω
αυτό τόν μικρό Διαγωνισμό.

έλλω πώς θα μάς εύχαριστήσουν
τοί, όχι με τά λόγια, αλλά με τά

που θα μάς στείλουν.

θέμα είναι εύρτοτο: Κατοικί-
— Άλογα, σκυλιά, πουλιά,

κλ. — Ας διαλέξη καθένας απ'
έχει τό καλύτερο κι' άς τό φω-

τήση. Ένωείται, βτι τό πιδ ό-
δ' ήταν σ κ η ν ές με κατοικίδια

έμοι'ε ή διάφορα, από τας ό-
δέν άποκλείονται βέβαια και άν-

— Άλλά και τό σκύλο του μό-
— φωτογραφία κανείς, ή τή γά-

ου, ή τόν παγαλό του, μπορεί
καί να δείξη μ' αυτό, όχι μόνο

έμνηστική του δεξιοτήτα, αλλά
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

έμνηστική του καλλιτεχνική του
έμνηστική του καλλιτεχνική του

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.,
'Αθήναι, 29 'Ιουλίου 1920

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΣΤΗΡΙΟΥ

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ!

Τό φύλλο μας μπαίνει στο
πιστήριό με τούς κρότους
των κανονιών και με τούς
ήχους των κωδώνων. Τό με-
γάλο άγγελμα άναστατών'ε τήν
πόλη και τή γημίζε δάφνες,
μυράνες, σημαίες κι' εθνική
αγαλλίαση. 'Η Ειρήνη έκλει-
σε! — Αύτη τή στιγμή δέν μπο-
ρώ να σ'ε γράψω άλλο, παρ'ό
ότι άνεβαίνει στα στόματα
δ'ε: Ζή τ ω ή Μεγάλη 'Ελ-
λάς! Και σ'ε ην Πόλη!

Στερεότυπον: Δέν άπαντ'ε εις έ-
ρωτήσεις και άπορίας, που εύ-
κολα βόλκει καθένας τήν άπάν-
τησιν και τήν λύσιν στόν 'Οδηγόν
τοϋ Συνδρομητοϋ, άμα τόν δια-
βάση προσεκτικά.

ΣΗΜΕΡΑ, καθώς βλέπετε προκη-
ρύττω Διαγωνισμό Φωτογραφίας. Στο
έρχόμενο θα προκηρύξω και Ζωγραφι-
κός. Έτσι δέν θα έχουμ παράπονο οί
νεαροί μας έρασιτέχναι. 'Όσο διά τούς
άλλους Διαγωνισμούς, που ζητούν πολ-
λοί και μ' έρωτούν κάθε τόσο, — Μετα-
φράσεις, Κρυπτογραφικοί κλ. — άργό-
τερα θα γίνουμ κι' αυτοί, με τή σειρά
τους.

Έλαβα από τή Σάμο τό άγγελτή-
ριο τών γάμων τής αγαπητής μας
Μαρουτιάς Χο. Σουβαλιτζή (Τρικυ-
μίας) μετά τοϋ κ. Γεωργίου Πάπαγιαν-
νοπουλου έλαβα μαζί κι' ένα κομψό
κουτάκι κουφέτα, που τά έμνησάσα 'ε
όλο τό σπιτικό. 'Ας δεχθούμ λοιπόν οί
νεόφυμοι τις πιδ εγκάρδιες μας εύχες.
Νά ζήσουμ εύτυχημέναι και να με άξι-
ώση ο Θεός να ιδώ τά παιδιά τους
και τά εγγόνια τους συνδρομητάς μου.

Χαίρω πάρα πολύ που με ξαναθυ-
μήθηκες, Καλαμιά! (είδες ότι αέτο τό
ψευδώνυμο σου έδιόλεξα.) Οί παραγ-
γελίες σου έτετελέσθησαν κι' έλπίζω,
αυτή τή φορά, να μη με ξεχάσης πάλι,
ως νάρχουσιν τουλάχιστο τά πολλά μα-
θήματά σου.

Ο Τεύθρας, που τοϋ άρεσε πολύ ή
'Πυρκαϊά' τοϋ 'Αργιοκάτσιου, κά-
νει μόνο αυτή τήν παρατήρηση: 'Τό
δάσος, λέγει, πήρε φωτιά. Για να είναι
δάσος, ήαχ, πολλά δένδρα. Πώς μπο-
ρεί λοιπόν, με τήν άνατολή τοϋ ήλιου,
ναχε άρχίσει να σβύν ή φωτιά, αφού
κατόστρεψε τά πάντα; Έτσι, σε
πυρκαϊά δάσους κι' είδα τί συμβαίνει.
(Τό τύλιγμα εις κυλίνδρους: να
κατοφύγεις.)

Στό π'ί σω μέρος κάθε φωτο-
γραφία πρέπει να υπάρχει ο τίτλος
— τι παριστάνει δηλαδή, — και τό
τοϋ διαγωνιζομένου, με τό ψευ-
δώνυμό του, άν έχη.

Φωτογραφία δι' αυτόν τόν Δια-
γωνισμό είναι δεκτά μέχρι τέλους:
— Βραβεία θάπνευμηθούμ τά όρι-
(?δε 'Οδηγόν), θα δημοσιευθούμ
έμνηστικά. 'Αποτελέσματα αί καλύτερα
έμνηστικά.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

δ'εα και πιδ γρήγορα μάλιστα, αφού
στήν άνάσωση ήλθε κι' ή μεγάλη πα-
τριωτική χαρά. Ευτυχισμένη μου Προ-
φυγοπούλα!...

Ξακουσμένη Καλλιόλη, άν θα έγ-
κατασταθής στήν Κωνσταντινούπολη,
δέν θα σου είναι δύσκολο να μου βρής
πολλούς, πάρα πολλούς, φίλους, και γι'
αυτό δέν θεωρώ καθόλου υπερβολικές
τις υποσχέσεις σου. Στήν Κωνσταντι-
νούπολη, βλέπεις, υπάρχουν χιλιάδες
'Ελληνόπουλα που γνωρίζουν τή Διά-
πλασι από τούς γονείς τους ή τά μεγα-
λύτερα τους άδελφά, που τή θέλουν,
άλλά που δέν ξέρουν, 'όστερ' από τόσα
χρόνια άποκλεισμού, άν υπάρχει, άν
έκδίδεται ακόμη. Είναι κι' άλλα, πε-
ρισσότερα ίσως, που δέν έλαβαν ποτέ
ευκαιρία να τή μάθουν ούτε κατ' όνομα.
Κι' όλ' αυτά τά παιδιά διψούν για ένα
καλό ελληνικό περιοδικό, κατάλληλο
για τήν ηλικία τους. Φτάνει λοιπόν να
θέλη κανείς και μπορεί να κάμη έκεί
θαύματα έσπεδαθώματος.

Δέν υπάρχει τέτοιο άξιωμα, Νύση
'Ανδ. Δεν μπορεί κανείς να πη γενι-
κώς: 'Κάθε τί που επαναλαμβάνεται,
προξενεί άηδία'. Είναι βέβαια μερικά
πράγματα, που όταν τά ξαναβλέπουμε
ή τά ξανακούμε, δέν αισθανόμαστε κα-
θόλου τήν πρώτη καλή έντύπωση και,
άν αυτό επαναληφθ'ε πολλές φορές, τά-
διάζουμε. Μά είναι και άλλα, που όσο
τά βλέπουμε, τόσο ύμε ή τά διαβάζου-
με, τόσο ώραύτερα μάς φαίνονται,
τόσο μεγαλύτερη άπόλαυση μάς προ-
φέρουν. Δεν πρόκειται εδω περί κανόνος
που έχει τας εξαιρέσεις του, πρόκειται
ότι δέν υπάρχει κανόν. Τό μόνο που
θα μπορούσε κανείς να συμπεράνη γε-
νικώς είναι τό έξης: 'Κάθε πράγμα
τόσο περισσότερο άξίζει, όσο περισσό-
τερο μάς ευχαριστεί επαναλαμβανό-
μενον'. Ναι, αυτό μπορεί να είναι ένας
κανόν, που έχει όμως πάντα και τας
εξαιρέσεις του.

Αυτά που ύπερπολείς, Πατριωτική
'Ενωσις, δέν είναι βέβαια άσπ'ελα γί-
νονται όμως άμα έχη κανείς θέληση.
Κι' απ' όσα μου γράφεις, κρίνω, ότι
έχεις θέληση πολλή. Έργάζεσαι από
ώρα σε ώρα γράφεις, παραδίδεις και
μαθήματα, κι' ακόμη θέλεις να χρη-
σιμοποιήσεις τις ώρες τοϋ ύπνου σου για
να μελέτας και να πάρης τό άπολυτή-
ριό σου! Γι' αυτό είμαι βέβαια ότι θα
καταβώσας και σ'αυτά 'Αθήνας να έλ-
θης, και στή Νομική να γράψης, και
δίπλωμα να πάρης, και να γίνης μία
μέρα δ'ε γίνονται τά παιδιά που έχουμ
τή θέληση και τήν επιμονή σου. Έυ-
πρός λοιπόν! Θάρρος, μακρύ μου βιο-
παίσιστί!

Χαίρω που έγινες καλά, 'Ιωάν. Α.
'Αλσι, κι' εύχομαι περαστικά στον
άδελφό σου. Κατάλογος χωριστών
βιβλίων τοϋ κ. Ξενοπούλου δέν υπάρχει.
'Αλλ' όποιό από τά τελευταία βιβλία
στείλουν άρχιστά τή συμπλήρωμα
έως καθένας απ' αυτούς θα λή:

Διάπλασι δέν περιμένει από τίς ά δρα-
μής μου... Καί όμως, τό ποσόν
που μου καθιστάται από άσυμπίλη-
τες συνδρομές υπερβαίνει τις 10.000
δραχμές. Κι' απ' αυτές ίσα-ίσα περι-
μειν να βρώ τό χρόνο μου. Γι' αυτό
παρακαλώ πολύ όσους δέν μου 'έστε-
λαν ακόμη τό συμπλήρωμα, να μου
τό στείλουν τό γρηγορότερο κι' άς
ξέρουν ότι πολύ θα μ' ευκολύνουν στο
έργο μου και θα τους χρωστά χάρη.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

